

Nr 1192

Av herr **Mellqvist** och fru **Sundström**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 70, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen (1928:370), m. m.*

Inför kommande ändringar av skatteregler och omfördelning av skatteuttag får icke döva och svårt hörselskadade (tillhörande teckenspraksgruppen) medborgare glömmas bort utan tillerkännas ett särskilt avdrag med 4 500 kronor för äkta makar och 2 250 kronor för ensamstående vid såväl statlig som kommunal beskattning.

Detta extra avdrag bör tillerkännas de döva som kompensation för de merkostnader de får vidkännas på grund av handikappet. De barndomsdöva och svårt hörselskadade, som i vårt land uppgår till ca 7 000 personer, har ett handikapp som är speciellt svårt i ett samhälle där all kommunikation bygger på hörseln. Brist på kommunikation med omvärlden innebär svår isolering, som kan övergå till mental ohälsa om isoleringen ej kan brytas. De dövas bästa skydd mot mental ohälsa är deras starka gruppgemenskap, som bygger på det teckenspråk de har som kommunikationsmedel inbördes och genom tolkar med omvärlden. För att kunna upprätthålla kontakt med varandra, genom de egna föreningarna, får de döva offra mycket stor del av sina inkomster till resor och uppehälle på den ort, där sammankomsterna hålles. De döva, som till 95 % är självförsörjande, hör med få undantag till låglönegrupperna. De merkostnader de får vidkännas blir därför mycket betungande för dem och bidrar till att sänka deras sociala och kulturella status.

Genom vetenskapligt genomförda undersökningar har man fått fram, att endast 15 % av de dövas tal är förståeligt för de normalhörande och att de döva språk- och kunskapsmässigt ligger 4 till 6 år efter de normalhörande vid avslutad skolgång. På grund härav är det nödvändigt att man på alla sätt underlättar de dövas möjligheter att få kontakt med ödeskamrater och med omvärlden. De döva kan ej nyttja telefon, vilket medför en mycket försämrad social service, och de kan ej ta del av den information som sprids i Radio-TV och endast delvis tillgodogöra sig informationen i pressen på grund av sin språkinvaliditet.

Det måste betraktas som en social rättvisa att de döva medges ett extra skatteavdrag liksom de döva i Norge får. Där får alla döva från och med den 1 januari 1970 ett extra skatteavdrag med 4 660 kronor för äkta makar och 2 330 kronor för ensamstående. I Danmark utgår ett sär-

skilt kompensationsbidrag med 4 200 kronor per år för gifta och 2 800 kronor för ensamstående.

I Finland får de döva ett bidrag som utgör 68—100 % av full invaliditetsersättning. Detta bidrag utgår bara till dem som har förvärvsarbete. I de övriga nordiska länderna har man alltså till fullo beaktat de dövas merkostnader och kompenserat dem härför.

Då de döva, som yrkesarbetar, får betala avgifter och skatter i samma utsträckning som andra utan att kunna utnyttja de förmåner dessa skapar åt samhällsmedborgarna, bör samhället underlätta för dessa döva att få del i den kulturella och sociala service deras egna föreningar och organisationer kan bjuda dem. Ett effektivt medel är att ge dem skattelättnad i form av ett extra indexreglerat avdrag.

Med hänvisning till vad som i motionen anförts får vi hemställa,
att riksdagen vid behandling av skattepropositionen
mätte bevilja de döva ett särskilt avdrag vid beskattning.

Stockholm den 19 mars 1970

Sven Mellqvist (s)

Gudrun Sundström (s)